

L'«enfant terrible» mallorquí

Raphel Pherrer (Palma, 1955). Músic, cantant, periodista... I sobretot, crític de la benestant societat mallorquina. Ara, a més, s'ha convertit en editor i director d'una revista mensual en català, *Radical*.

Raphel Pherrer és un personatge particular. Cantant, dinamitzador, organitzador de festes, periodista, empleat d'una empresa informàtica, músic... Ja, d'entrada, que algú es digui com ell —amb la *ph* en lloc de la *f*— és un tant estrany. Per no dir molt. Una provocació, vaja.

“Home, no ho sé. Bé, la veritat és que això de la *ph* va sortir després d'una conversa amb el meu arranador, Àlex Blanco, quan preparàvem el primer disc (*Desnormalització*). Ell em deia que no seria capaç de fer qualsevol cosa per a publicitar-me i jo deia que sí. Parlant, sorgí la idea de dir-me Raphel en lloc de Rafel, igual que aquell *bèstia* de Raphael. N'Àlex em deia que no seria capaç. Quan vaig haver d'encarregar els cartells, sense dir res a ningú, hi vaig posar Raphel Pherrer. I fins ara”.

EL MÚSIC I CANTANT

Raphel Pherrer començà fa divuit anys la vida “farandulera”, com ell diu; els primers contactes amb la música foren amb el folklore, primer amb grup i després tot sol. Abans d'enregistrar el seu primer disc, hagué d'entrar a fer feina a EMISA (Empresa Municipal d'Informàtica, SA).

“Va ser una experiència traumàtica. Estava a la secció de reclamacions del cadastre i jo feia de Robin Hood. La gent sempre protestava perquè els hi havien posat més metres del que tocava. I jo trobava que tenien sempre la raó. Totes les meves energies i atencions anaven cap a ajudar a aquelles persones... Lògicament es desferen de mi ben

aviat, no els resultava gens rendible”.

Creador infatigable, Raphel aconsegueix fer el primer disc, *Desnormalització* (1986) al qual li seguirà un altre titulat *Sor Tomaseta superstar* i, entremig, una col·laboració amb l'escriptor i periodista Carlos Garrido per a fer el single *Mallorcatour*. Tres discos crítics amb la realitat mallorquina. Crítics i inclús provocadors.

“A vegades sí que he estat provocador ben a posta, per raons de publicitat. La publicitat és molt cara i si aconsegueixes que la gent parli de tu gratuïtament, millor... Ara bé, la veritat és que moltes vegades això de provocador m'ho diuen perquè senzillament no faig el que la majoria de la gent considera *normal*. Mira, vivim en una societat on tothom té molta por a perdre el centímetre quadrat que ha guanyat al llarg del dia, de la setmana o dels anys. I, aquesta por, jo no la tenc. Sé que m'he de morir, i no me'n duré res cap a l'altra banda. Ni tan sols tenc una feina fixa... Pot ser que a causa d'aquesta forma d'entendre la vida em considerin un provocador”.

EL PERIODISTA

Raphel Pherrer va fer una sèrie de televisió per al centre territorial de Televisió Espanyola a Balears. Una sèrie, com tantes altres coses que fa Raphel, molt discutida.

Es titulava *La ruta de la ceba* i acabà malament. Raphel hagué de dimitir poques setmanes després d'haver començat.

“Era un docudrama on mesclàvem històries reals amb fic-

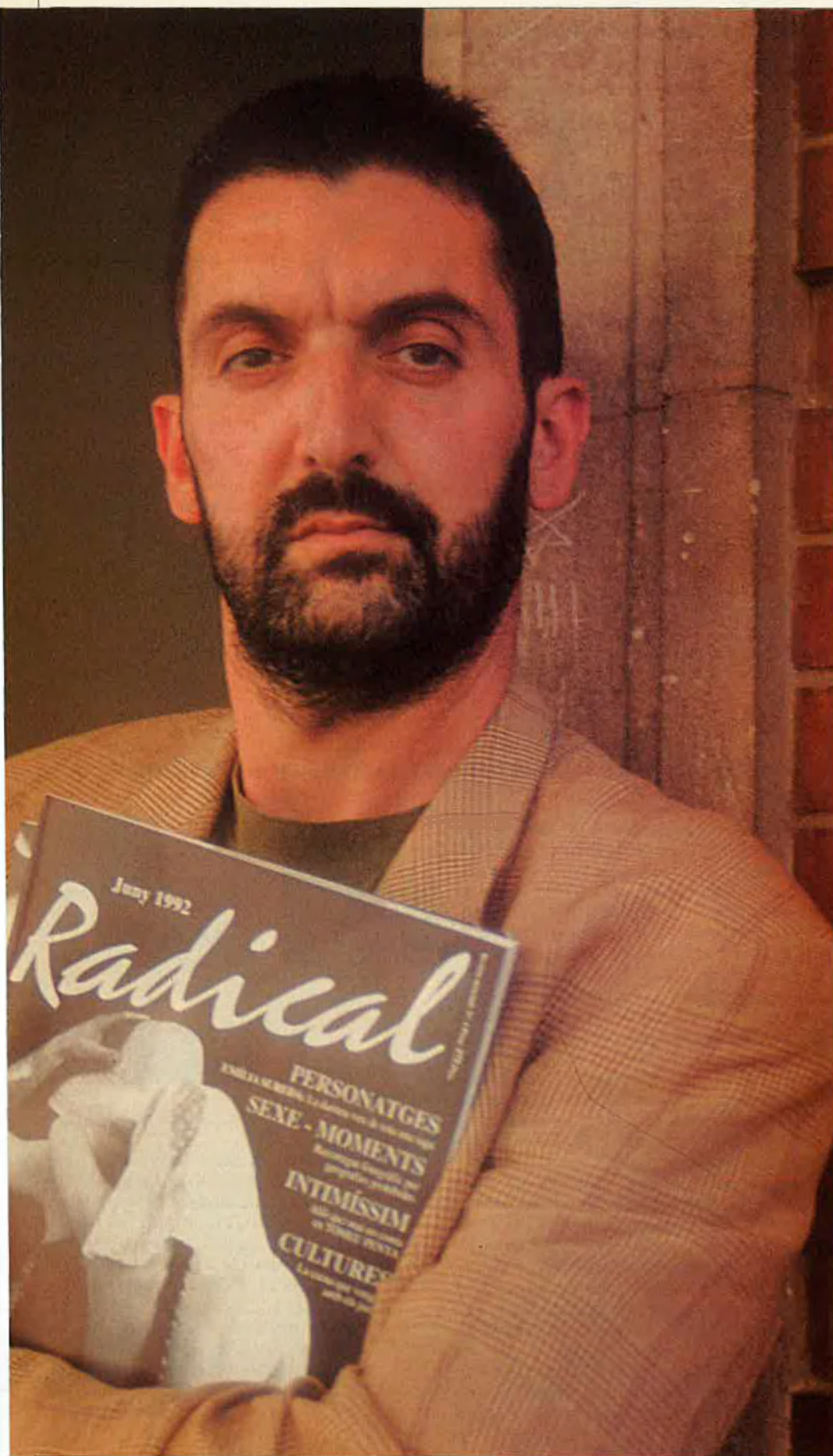
ció. Hi hagué gent que no va connectar amb la idea, que no li agradava... Teníem un productor absolutament inoperant que no feia més que posar traves al programa. En fi, la cosa va acabar en la meua dimissió”.

Després de l'experiència de televisió, “també traumàtica”, entrà en el diari *Baleares*, on, després d'un temps de fer coses diverses, al final va aconseguir el seu lloc. Diàriament fa, des de fa tres anys, una pàgina titulada “La mandarina mecànica”, una secció de societat d'allò més punyent i on, en to irònic, es dediquen comentaris a tota la *jet set*, a més dels personatges més coneguts de Mallorca. A banda de la “Mandarina”, Raphel fa, en el mateix diari, una entrevista setmanal que es publica els diumenges. No és una entrevista normal, no ho podia ser. L'entrevistat, sempre polítics o personatges molt rellevants, s'ha de disfressar d'allò que Raphel diu per a aparèixer a les fotos. Han sortit els principals polítics. Tots, menys dos. Ni el president del Govern Balear, Gabriel Canellas, ni la consellera de Cultura, Maria Antònia Munar, pogueren disfressar-se per a Raphael.

“Tant l'un com l'altra adduïren problemes d'agenda. Jo volia vestir en Canellas de pagès, amb uns espàrrecs a la mà i amb el fons ple d'ovelles... hauria quedat molt bé, molt bucòlic. A na Maria Antònia la volia disfressar o de Cleopatra o de Balenguera. De Cleopatra hauria quedat total... Però en fi, no ha pogut ser.”

Entre actuacions musicals, mandarines mecàniques, i intents de vestir Canellas de

pagès i M. A. Munar de Cleopatra, Raphel ha trobat temps per enllestir un projecte realment ambiciós: fer una revista mensual en català.

Amb el títol de *Radical* ja ha publicat el primer número, corresponent al mes de juny. L'acollida ha estat magnífica. En pocs dies els més de dos mil exemplars s'exhauriren totalment. Ja hi ha a la venda una segona edició. Un èxit que estranya.

“¿Estranyar? No, ¿per què? No crec que sigui gens estrany l'èxit de *Radical*. Mira, jo crec que fins ara totes les publicacions que s'han fet en català a Mallorca han tengut intencions didàctiques, formatives, de culturalitzar el poble... i el poble no necessita que el culturalitzin. El poble, per si mateix, és cultura. Això és com un nin, si li donen caramels en castellà i porgues en català, tot i que les porgues siguin necessàries, sempre preferirà els caramels. Doncs bé, jo, amb *Radical*, el que faig és donar un caramel. És una revista d'entreteniment. Quan te'n portes una revista a l'excusat, ¿què vols? Passar l'estona. I això és el que pretenc amb *Radical*. Que la gent s'hi passi l'estona. Hi ha erotisme perquè el cos humà és poesia, i a tothom li agrada; hi ha humor, hi ha gastronomia... Hi ha un poc de tot.”

Raphel Pherrer, el crític, el provocador, des de *Radical* o des dels espais de premsa, no para de punyir la societat mallorquina: “Massa conservadora i massa adormissada per televisions folklòriques i obsoletes, massa pagada de si mateixa amb les seves verges, beates i santes... Ja em tenen negre amb tant Fra Juníper Serra, tanta beata Francina Círrer, tanta història de les temptacions del dimoni a Sor Tomasetta... Sobre tot això ironitz i crític, i és clar, es molesten”. Raphel Pherrer. Únic i irrepetible.

Miquel Payeras